

$\frac{2}{10}$ af Ejendommenes Værdi, saaledes som denne fastslaaes ved Taksering enten til Laan eller til Formue- og Indtægtsskat til Staten, og at man saa godtgør Ejendomsbesidderne $\frac{2}{10}$ af deres Ejendommens Værdi, idet Staten betaler Renten af denne Sum, for Tiden af ca. 800 Mill. Kr., til Hypotekbevisernes Ihændehavere. Renten bliver ca. 32 Millioner, saa at Staten faar tilstrækkeligt til at kunne betale uden at forøge sine Udgifter. De kommunale Udgifter ere 31 Mill. Kr., saa at, hvorledes man end fordeler mellem Kommunerne, hvad Staten udbetaler, bliver der rigeligt tilovers til Kommunernes Behov, hvortil kommer, at naar Lovforslaget gennemføres paa den af mig antydede Maade, blive Ejendomsværdierne og Erhvervslivet i høj Grad støttede. Hermed skal jeg slutte, idet jeg haaber, at mit Forslag vil komme med i Udvalget og der blive taget under Overvejelse.

T. Larsen: For at imødekomme Formandens Ønske om at blive færdig i Dag med Behandlingen af Skatteforholdene skal jeg frafalde Ordet.

Finansministeren (Hage): Jeg udtalte forleden, at det ærede Medlems Forslag efter min Mening indeholder gode Ideer. Det tiltalende ved Forslaget er dets omfattende Karakter og dets Uildethed af de bestaaende Forhold. Men det ærede Medlem vil uden Tvivl selv have sit Forslag opfattet som et Program. Det er ikke udarbejdet i Enkelthederne, og det vilde ikke kunne staa for en Detailkritik. Det mangler Bestemmelser om mange Spørgsmaal, hvorom nærmere Forskrifter ikke vilde kunne undværes. Jeg finder det derfor ogsaa rettest kun at henlede Opmærksomheden paa et Par Hovedpunkter, med Hensyn til hvilke det forekommer mig, at Forslaget ikke er egnet til at danne Grundlag for en almindelig Skattereform. Det ene er det, at det ærede Medlem vil lade Kommunernes Indtægter tilflyde dem ved Udbetalinger af Statskassen, som staa i et ganske bestemt Forhold til de faste Ejendommens Værdi. I Stedet for at sige, at Kommunerne faa 4 pCt. af en Heftelse, der udgør 20 pCt. af Ejendommenes Værdi, kunde det udtrykkes kortere saaledes, at Staten til hver Kommune udbetaler aarlig $\frac{4}{5}$ pCt. af Værdien af de faste Ejendomme i Kommunen. Men det er givet, at Kommunernes Udgifter paa ingen Maade staa i noget direkte og ensartet Forhold til Værdien af de faste Ejendomme. Jeg

skal ikke opholde mig ved, at Følgen først og fremmest vilde blive den, at Byerne som Helhed bleve nødte til at opkræve en meget betydelig Ekstraskat ud over de Skatter, de allerede bære. Dette gælder ikke blot Hovedstaden, men ogsaa Købstæderne, thi i Byerne ere Udgifterne langt større i Forhold til de faste Ejendommens Værdi, end Tilfældet er paa Landet. Men ogsaa for enkelte Kommuners Vedkommende, være sig Land eller By, gælder det, at der paa ingen Maade er et saadant ensartet Forhold mellem Ejendommens Værdi og de mere eller mindre nødvendige Udgifter, at Ejendommenes Værdi uden stor Ubillighed simpelt hen kan lægges til Grund for de Indtægter, Kommunen skal oppebære. — Et andet Hovedpunkt, jeg vil gøre opmærksom paa, er det, at det ærede Medlem i Forbindelse med at ville løse Spørgsmaalet om en Skattereform tillige vil løse alle Vanskeligheder i Henseende til Ejendommenes Hypotekering. Han vil, at Staten skal paatage sig at yde hver Ejendomsbesidder 20 pCt. af hans Ejendoms Værdi paa 2den Prioritet, det bliver tilsammen 800 Mill. Kr., og Statsobligationer til det Beløb ville altsaa, antager jeg, blive satte i Omløb. Det siger sig selv, at dette vil medføre den mest indgribende Virkning, baade paa Statens Kredit og paa alle bestaaende Værdiforhold. Virkningerne ville være ganske uoverskuelige, ingen kan beregne Virkningerne af en saa overordentlig indgribende Foranstaltning. Dertil kommer, at for de enkelte Ejendomme vil der kunne opstaa de største Vanskeligheder, blandt andet for alle de Ejendomme, som for Øjeblikket ere prioriterede ud over 70 pCt. og i øvrigt sikkert for de allerfleste Ejendomme ved Omordning af de bestaaende Prioritetsforhold. Kort sagt, jeg tror, at denne Vej til at skaffe Ejendomsbesiddere bedre hypotekariske Kreditforhold er ikke fremkommelig. — Endelig vil jeg tilføje, at jeg forstaar ikke ganske Hensigten med, at de nuværende Skatter paa faste Ejendomme skulle kapitaliseres, og at der skal udstedes en Forskrivning for disse Skatters Kapitalbeløb, medmindre det da skulde være Meningen, at disse Forskrivninger skulde kunne sælges af Staten. I modsat Fald opnaas der jo ikke noget andet end det, som allerede nu er til Stede, nemlig at Staten har en 1ste Prioritets Ret til at opkræve de bestaaende Skatter. Som sagt, jeg har kun villet fremdrage disse enkelte Punkter, paa hvilke det forekommer mig, at det ærede Medlems Forslag lider af